

buh. Obstreljeni je izdahnil po prepeljavi v ljubljansko bolnišnico.

Ogenj je uničil v tovarni v Grosupljem streho na ključavničarski in mizarški delavnici ter zaloge sena.

Gospodarsko poslopje v plamenih. V Dolskem na Kranjskem je izbruhnil ogenj v gospodarskem poslopju posestnika in krčmarja Rudolfa Zupančiča, ko so bili domači zaposleni na polju. Ogenj je zanetil domači šletni fantek, ko je šel na senik poiskati kokošja jajca in je svetil z vžigalicami. Domači in gasilci so rešili živino in požar omejili. Škoda je znatna, ker je zgorelo tudi mnogo poljedeljskega orodja. Zavarovalnina je le delna.

Trije vlomilci v eni noči. V vasi Kleče pri Žužemberku na Dolenjskem so bili nedavno v eni noči izvršeni trije predrzni vlomilci, zaradi katerih so bili takoj osumljeni cigani Brajdiči, ki so bivali tedaj v šmihelski občini. Vlomilci so iz treh hiš odnesli poleg živili tudi mnogo obleke in posteljnega perila. Orožniki so nekaj osumljenih cigánov že zaprli, drugi so pa izginili iz občine.

Nego si je zlomil pri padcu po stopnicah 16letni ključavničarski vajenec Josip Oblak iz Save pri Litiji.

V vročici zašla v potok in utonila. — 25letna žena delavca iz Stahovice pri Kamniku se je vrnila še neozdravljena iz bolnice. V vročici je uboga reva, mati štirih malih otrok, vstala s postelje in zašla v Črni potok, kjer je utonila v komaj 25 cm globoki vodi.

Dva pogorelca. Dne 13. t. m. je nastal ogenj v novem gospodarskem poslopju Simona Bohinca v Smokuču, občina Breznica na Kranjskem. Vžgala se je tudi sosedna hiša invalida Alojzija Klemenčiča. Zgorela sta popolnoma gospodarsko poslopje in hiša. Zavarovalnina je pri obeh pogorelcih neznatna.

Domačija pogorela. Dne 16. septembra v noči je pogorela v Bohinjski Beli domačija kmeta Matevža Ropreta. Zgorelo je vse. Požar je zanetila požigalčeva roka.

Občinski zakon mora vsakdo poznati, kdor hoče voditi kako skupino pri občinskih volitvah. Zato si ga pravočasno naročite, stane: brošura 8 Din, vezan 15 Din. Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Doslej največja letalska nesreča na Slovenskem.

V torek dne 12. septembra, ko je že bil »Slovenski gospodar« v tisku, smo prejeli iz Ljubljane naslednje nad vse žalostno in pretresljivo brzojavko:

Ljubljana, 12. septembra. Davi ob 6.10 se je ponesrečilo naše potniško letalo tipa »Farman«, ki vozi na novi letalski progi Ljubljana—Sušak. Na letalu je bilo razen pilota in mehanika 6 potnikov in sicer: Gdč. Ivana Piller iz Ljubljane, Anton Lušin, borzni senzal iz Ljubljane, Vladimir Štrekelj iz Ljubljane, Georg König iz Nemčije, Ivan Kosler iz Ljubljane in Ivan Žuraj, trg. iz Slov. Bistrice. — Letalo je pilotiral g. Nikitin, mehanik pa je bil g. Trkulja. Kmalu po startu se je letalo radi goste megle zaletelo v gozdlič pri umobolnici na Studencu. Letalo se je razbilo, vsi potniki, pilot in mehanik pa so bili na mestu mrtvi.

Vzrok te največje letalske nesreče na Slovenskem je iskati v nenadnem pojavu napake v motorjih takoj po dvigu v zrak. Preizkušeni ruski pilot Nikitin je hotel z letalom nazaj na letališče, a je v znani ljubljanski megli zašel v gozdlič in na zid umobolnice, kjer se je areoplan razbil in so postali smrtna žrtev vsi, ki so bili v njem.

Trupla Antona Lušina, ljubljanskega podjetnika Ivana Koslerja, učiteljice I. Pillerjeve in tehnika Vladimirja Štrekelja so dne 14. septembra pokopali z vsemi slovesnostmi ob najobilnejši udeležbi v Ljubljani. Žurajeva žena Marija je prepeljala svojega moža in lesnega trgovca Ivana iz Ljubljane v Slov.

Bistrice, kjer je bil slovesen pogreb 14. septembra.

Smrtno ponesrečenega 34letnega Georga Königa so prepeljali z brzovlakom domov v Nürnberg na Nemško.

Pilota Nikitina in mehanika Trkuljo so odpemili v Zemun, kjer živita družini obeh rajnikov.

Na kandidatnih listah

ne pozabite označiti kraj in datum izdaje. Za rubriko »Predstavniki te kandidatne liste« in pred rubriko »Predlagatelji« vstavite kraj in datum izdaje kandidatne liste. N. pr.: »V Ormožu dne 28. septembra 1933.« Ako ne postavite kraja in datuma, Vam sodišče lahko kandidatno listo zavrne! (Vzorci kandidatne liste, ki jih naročate, namreč rubrike »Kraj in datum« nimajo.)

Kako ustanovimo društvo?

Današnje države skrbno in budno pazijo, da se brez posebnega dovoljenja ne ustanovijo nobena društva, zlasti pa nikakoli politična društva ali stranke, za ustanovitev katerih so predpisane še posebne zahteve in potrebnosti.

V Sloveniji je bilo društveno življenje svoj čas močno razvito: na vseh področjih človeškega udejstvovanja smo imeli poedina društva, ki so med seboj tekmovala in v tej tek-

Tihotapstvo s pomočjo buč in psov.

Buča, katero rabijo pri nas za vinsko natego, ako ta plava po vodi, ni to nič kaj posebnega in pozornost vzbujajočega. Ko so pa gnali valovi belgijske rake Lys par dni cele množine buč, so se zadržele te pošiljke vendarle sumljive finančni straži pri Meninu ob francosko-belgijski meji. Stražnik je vlovil plavajočo bučko in odkril v njej dva funta neprodinno zavitega tobaka. Tihotapec, ki so se poslužili opisane načina tihotapljenja tobaka iz Belgije v Francijo, sicer niso prijeli, a so vendar lahko ponosni na iznajdbo res izvrnega načina

Pavel Keller:

7. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Vse to so vprašanja srčne dobrote, modrosti in obzirnosti. Navodila za to ni nobenega, toda učiteljica, ki bo tako delala, kakor sem vam vzel v misel, je za občino blagoslov! Glejte — tako je rekel moj učitelj. Tedaj sem si zapisala te besede in jih znam na pamet. In ravno sedaj delam svoje prve nerodne poskuse.»

»Vi gledate svoj poklic čudovito resno, gospodična Grubelnik.«

»Ali naj ga ne? Saj je pač treba — ne le zaradi otrok in vaščanov — tudi zaradi mene same. Umreti bi morala v tej samotni, če bi si ne delala mnogo opravkov!«

Prikimal sem ji in pomislil na svoje brezdelno življenje.

Nenadoma pa se je resnobna Erika Grubelnik zasmejala prav od srca.

»Ali veste, kaj bi strašansko rada? Sankala se! Saj bi prekrasno šlo od kočje gori na barju pa do žage in nato še malo po glavni cesti. Toda vidite, bojim se. Čudno, da se še nihče ni sankal po tej krasni dolini. In če bi bila jaz sedaj prva, bi rekli ljudje: »No, no, kakšne neumnosti pa uganja učiteljica?«

»Da! In to bi bilo respektu, ki ga vaše blagorodje dvajsetletna učiteljica zahteva, v kvar!«

»Vi se mi pač posmehujete?«

»Prav nič! Kvečjemu se smejem le zato, ker se ne marate sankati. Toda celo s svojimi pomisleki bi lahko imeli prav. In zato bom jaz s svoje strani vzgojno posegel vmes. Jaz bom prvi, ki se bo sankal. Od kočje na barju do žage in še košček po glavni cesti navzdol. Kot drugega bom zapeljal gospoda Boltežarja, da se bo šel sankat, kot tretjega pa gospoda nadučitelja. Nato se bom lotil Milčke in Malčke; tudi svojemu služabniku Timu bom dovolil, da se bo sankal in če se popelje na sankah po bregu doli moje domače strašilo, Padovka, potem se bo začel sankati ves svet.«

Za vsak dinar gre, ljubi stariši!

posebno ob začetku šolskega leta, ko je toliko izdatkov.
Zato naročite svojim malim, da kupujejo šolske knjige in
potrebščine le pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru

Koroška cesta 5 Aleksandrova cesta 6 Kralja Petra trg 4

Zaradi naših nizkih cen si boste prihranili
marsikak dinar!

mi vzgajala narod k plemenitosti, poštenju, zdravju in narodni zavednosti. Nastanek društva ni bil odvisen od izdanega dovoljenja državne oblasti, marveč je zadostovalo, da so ustanovitelji prijavili bodoče društvo državnim oblastem, ki je vzela prijavo na znanje.

Društveno življenje je nato za kratko dobo zaspalo. Ustava iz leta 1931 je nato zajamčila svobodo združevanja v mejah zakona, to je na način, kakor to določa posebni zakon o društvih iz leta 1931 z naknadnimi spremembami in dopolnitvami iz leta 1933.

Predpisov, ki veljajo vobče za ustanovitev društva, ni treba upoštevati:

1. pri verskih združbah priznanih ver ter njihovih verskih organizacijah;

2. pri trgovskih in gospodarskih organizacijah, ki so ustanovljene po predpisih, ki zanje veljajo, in

3. pri organizacijah javnega prava, ki so osnovane po posebnih zakonih (n. pr. prisilne združbe po obrtnem zakonu, organizacije po zakonu o zaščiti delavcev itd.).

Za vsa ostala društva veljajo spodaj navedeni zakonski predpisi, ki se jih mora držati vsak, kdor hoče ustanoviti katerikoli društvo, ki sicer ni izvzeto iz določil zakona o društvih.

Ustanovitelji, ki hočejo ustanoviti društvo, vložijo

prijava

banski upravi dravske banovine v Ljubljani preko pristojnega okrajnega (sreznega) načelnika (predstojnika mestne policije v Mariboru ali Celju, ter mestnega načelstva v Ptujju). Prijavi je treba priložiti

pet enakih izvodov

društvenih pravil, ki jih morajo podpisati 3 ustanovitelji. Prav tako bodo morali tudi prijavo podpisati najmanj trije ustanovitelji.

Kdor vloži tako prijavo na sreznem načelstvu, sme zahtevati

pismeno potrdilo

o vložitvi, ki je mora izdati srezniki načelnik takoj, ko prijavo sprejme, to je ob vložitvi.

Društvo lahko ustanovi vsak polnoletni državljan, nedoletnik bi rabil za to posebno dovoljenje svojega zakonitega zastopnika.

Vsebina pravil.

Pravila so temelj društva, njegovega življenja in delovanja. Zato mora biti iz njih razvidno vse, kar zanima ali vsaj more zanimati javnost. Vsled tega že zakon sam predpisuje, da morajo pravila imeti gotovo vsebino, in sicer morajo vsebovati pravila vsakega društva:

1. Ime, sedež in področje društva, na prim.: Društvo se imenuje »Slovenski fant«, društvo za državljansko in navadno vzgojo slovenskih fantov, ima svoj sedež v Mariboru in bo delo-

valo po vsej Sloveniji, to je po Dravski banovini.

2. Namen društva in sredstva, s katerimi dosega ta svoj namen; n. pr.: Namen društva je skrb za državljansko in narodno vzgojo slovenskih fantov. Ta namen dosega društvo: 1. s prirejanjem tečajev, predavanj in sestankov; 2. s knjižnicami itd.

3. Ustroj odbora (uprave) in način, kako se pravno veljavno sklepajo odločbe društva; n. pr.: Društvo vodijo: odbor (uprava), občni zbor in nadzorstvo. Odbor sestoji iz predsednika in 4-6 članov, ki jih izvoli občni zbor za dobo enega leta z navadno večino izmed rednih članov društva. Predsednika je voliti vedno posebej. — Društvo pravno veljavno zastopata predsednik in še en odbornik, ki ga za vsak slučaj določa odbor. Odbor sklepa vedno z navadno večino ob navzočnosti večine odbornikov. Ob enakosti glasov odloči predsednikov glas. — Občni zbor je najvišja društvena oblast. Udeležiti se ga smejo vsi člani, glasovalno, volilno in izvolitveno pravico pa imajo samo redni člani. Občni zbor je sklepčen, ako je navzoča večina rednih članov, ki sklepajo z navadno večino.

4. Določbe o vstopu in izstopu iz društva; n. pr.: V društvo lahko vstopi vsak moški prebivalec - Slovenec v starosti od 16. do 30. leta potem, ko je prijavil odboru svoj vstop in ko ga je odbor na svoji seji sprejel za člana. Izstopiti more iz društva vsak član po predhodni prijavi društvenemu odboru.

5. Pravice in dolžnosti članov.

6. Zastopanje društva.

7. Društveni znak, pečat, kroj in podobno.

8. Kaj je storiti z društveno imovino za slučaj prenehanja društva.

Društveno ime ne sme nasprotovati društvenemu namenu in se mora razlikovati od naziva javnih oblastev in javnih organizacij, kakor tudi od imena ostalih društev v tem kraju.

Konec sledi.

MOŽJE IN FANTJE IZ DEKANIJ: CELJE, BRASLOVČE IN NOVACERKEV

proslavijo v nedeljo dne 24. septembra t. l. v Petrovčah 1936letnico odrešenja. Ob 9. uri bo pridiga in sv. maša. Po službi božji govori g. dr. Josip Hohnjec za može in g. dr. Ostre iz

»To bi bilo krasno, gospod Hubert!«

Poslovala sva se pred šolo. Šel sem po svoji poti v breg. Mislim sem na tej poti domov:

»Kako pa ti je pri srcu? Tako vesel si! Skoraj tako ti je, kakor da bi prišel iz kakšne vinarne, kjer si bil izpil prav zares dobro kapljico.«

Kos je pel — naš petelin je zakikirikal — Bims in Bams pa sta pri dvorišnih vratih začela blazno lajati, ko sta videla, da pridem. —

Pri gospodu Boltežarju s svojim predlogom nisem uspel. Rekel je:

»O tem športu sem že slišal; po drugih krajih je menda že v polnem cvetu. Pri nas to še ni prišlo v modo, in mislim tudi, da za odrasle ljudi sankanje ni primerno razvedrilo. Če se vozijo otroci na majhnih sankah po cesti dol — takole dvajset, trideset metrov daleč — nimam nič kaj reči; toda odrasli ljudje — ne!«

»Torej ne boste šli z nami?«

»Jaz? — Pomislite — jaz kot uradni predstojnik naj počnem take budalosti?«

»Lepo! Tedaj bomo počeli budalosti — brez vas!«

Godrnjaje vsak zase sva se ločila.

Iz mesta sem si bil telefonično naročil dvanajst sank in sedaj sem iskal odjemalcev. Nadučitelja sem z lahkoto pridobil, nato pa sem se lotil Milčke in Malčke pri »Grozdu«. Nič pametnega nisem mogel spraviti iz sester. Ena je pitala sankarje z grdimi besedami, druga pa se je navduševala zanje, in ker ju nisem mogel ločiti in sta se mi na moja vprašanja smejali v pest, na koncu nisem vedel, katera obeh sester drži z menoj, katera pa z Boltežarjem.

Neko popoldne se je zabava pričela. Bili smo štirje: nadučitelj, gospodična Grubelnik, jaz in neznana gospodična od »Grozda«.

Čez pičlo uro je bilo zbrane pol vasi ob sankališču, ki so nas gledali. Mladina je bila v negotovosti; starim so se pač brali pomisleki z obrazov, zanimivo pa se je zdelo vsem prav zelo. Osem sank, ki sem jih imel še doma, sem ročno oddal, zvečer smo že imeli klub, ki je štel dvanajst članov, poleg tega pa smo imeli že tudi tri nezgode. Zabava je bila torej v polnem teku.

Končno sem spremljal gospodično od »Gro-

švercarije. Tihotapstvo je ob belgijsko-francoski meji tudi po zaplembi s tobakom na polnjenih buč v polnem razmahu. Predvsem so psi, ki so najbolj pomagali tihotapcev. Psi, ki so doma na Francoskem, izpustijo par ur za tem, ko je njihov gospodar prekoračil mejo. Živali se seve potrudijo, da najdejo gospodarje. V Belgiji otovorijo pribeglega psa z vsem mogočim tihotapskim blagom in ga držijo tamkaj, dokler se ni vrnil človeški tihotaplec v Francijo. Tihotapljenje s pomočjo psov je zavzelo tako mogočen obseg, da so prejele obmejne straže navdila, vsakega ne-

Celja za fante. Naj bo ta proslava enaka drugim, ki so se že vršile na popolno zadovoljnost množičnih udeležencev.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Ali res iz naše župnije naj prihajajo samo glasovi o toči in drugih nesročah? Ne, tudi lepe in vesele reči bi bilo dobro pisati, a kaj, ko nas stiskajo strašne gospodarske razmere. Letos smo brez dohodkov in težko je reči, kako bomo mogli zadostiti različnim denarnim terjatvam. Pa obupu se nečemo vdati. Da lažje nosimo teže vsakdanjih skrbi, nam poskrbita po razpustu Prosvetnega društva Marijina kongregacija in cerkveni pevski zbor. Prav lep uspeh je imela pred kratkim vprizorjena igra »Na dan sodbe« in burka »Lažizdravnika«, ki sta ju vprizorili naši delavni Marijini družbi. Prav poseben uspeh pa je žel cerkveni pevski zbor s vprizoritvijo »Darinke«. Mislimo, da ni bilo nikogar v nabitno polni dvorani, ki bi ne šel domov v prepričanju, da je ta dan naš pevski zbor storil res nekaj veličastnega. Ne bomo omenjali posameznikov, a reči moramo, da so bile tako ženske kakor moške vloge v rokah res ne samo pridnih, ampak tudi izurjenih pevk in pevcev. Pohvaliti je treba tudi burko »Pogodba«, ki je bila zelo spretno igrana. In žalibog v tej jeseni ni mogoče te prireditve ponoviti, ker se vseli v dvorano g. Šnuderla, ki vedno z največjo ljubeznivostjo in velikimi osebnimi žrtvami za svoje prostore na razpolago, gospodinjski tečaj. Tudi nekaj novega za našo župnijo. Morebiti pa nas »Darinka in »Pogodba« obiščeta po zimi tako okoli Novega leta.

Laporje. Proslavo 30letnice našega Prosvetnega društva, ki bi se bila imela vršiti zadnje nedelje, smo morali vsled napredvidenega vzroka preložiti. Vršila se bo zato prihodnjo nedeljo dne 24. t. m., ob treh popoldne po večernicah pod župnikovem kozolcem. Spored ostane isti. Razven slavnostnega govora in dveh deklamacij bodo naši vrli fantje in dekleta vprizorili igro »Pri kapelici«. Igra je krasna zgodba o mladostni ljubezni. Za to igro vlada povsod ogromno zanimanje. Prav lepo vabimo vse brez razlike, staro in mlado, od blizu in daleč, da za gotovo pridete! Prilpite svoje znanca in znanke s seboj! Naj velja to skupno vabilo kot da bi bilo poslano

vsakemu posebej. Na prav veselo svidenje v nedeljo v Laporju!

Št. Andraž pri Velenju. Kdor se hoče enkrat pošteno nasmejati, kdor se hoče za par uric otresti vsakdanjih skrbi in težav, ta naj v nedeljo dne 24. septembra ne pozabi priti v naš Društveni dom, kjer priredi naše Kat. prosvetno društvo igro »Scapinove zvijače«, delo znamenitega francoskega dramatika in igralca Molièreja. Vsakega, pa naj bo še tako mrk in žalosten, bo zviti Skapin spravil v dobro voljo. Začetek predstave ob treh popoldne. Torej vsi domačini in sosede, vabimo vas k najobilnejši udeležbi, da tako izpolnite nade naše mladine, ki pričakuje od vas vsestranske pomoči in razumevanja za njeno delo. Bog živi!

Vojnik. Iz treh dekanij bodo pohiteli možje in fantje v nedeljo dne 24. septembra v Petrovče. Mi Vojničani, kot najštevilnejši v naši dekaniji moramo posebno skrbeti, da bomo v Petrovčah častno zastopani. Šli bomo z vozovi, s kolesi ali peš, kakor bo kdo hotel. Tudi z vlakom so ugodne zveze. Tudi naš moški pevski zbor pojde zraven, ki se je zadnje tedne pridno vadil za petrovški tabor. Zato pa vsi, kar vas spada pod vojniški zvon, stari in mladi, v nedeljo dne 24. septembra vsi v Petrovče!

Krvna bratovščina.

V japonski prestolici Tokio so obravnavali pred najvišjim sodiščem na celem svetu največjo zaroto. Šlo je v tem slučaju za »krvno bratovščino«, ki je družba političnih zarotnikov pod vodstvom paganskega svečenika domačina z imenom: Nisho Inoue. »Krvna bratovščina« ni umorila februarja 1932 samo predsednika japonske narodne banke, ampak tudi voditelja največjega japonskega trgovskega podjetja in dne 15. maja 1932 celo samega ministrskega predsednika. Istega dne so bili izvršeni bombni atentati na japonsko banko, policijsko predstojništvo ter na vsa ministrstva. Letos dne 11. februarja je nameravala zagrešiti krvna bratovščina največji zločin: ho-

tela je umoriti vse ministre, politične in gospodarske voditelje.

Grozni načrt je bil samo slučajno preprečen, ker je bilo omenjenega dne odposlanih nekaj oficirjev drugam. Sicer bi bilo izvršeno svečeniškovo povelje za klanje, pobijanje ter streljanje v masah. Svečeniški vodja krvne bratovščine uživa v japonskih oficirskih krogih neverjeten ugled. Za svojo skrivnostno zvezo je pozidal tempel, kjer je zavezal posamezne člane organizacije k neomejeni pokorščini. Duhovnik je idealist ter zagrizenec, ki posveča vse svoje moči, da bi pahnil modernizirano Japonsko nazaj v dobo starih japonskih junaštev. Zase ne zahteva ta mož ničesar, pač pa hoče priklicati nazaj čase nekdanjega japonskega cesarstva. Sveto japonsko cesarstvo, kakor je obstajalo pred vpadom zapadne kulture, naj bi zopet prišlo do moči in sijaja. Nisho Inoue, vodja krvne bratovščine, je bil prvotno navaden vojak. Pozneje je bil špijon japonske armade in je nastopil še le v zadnjih letih kot pridigar za povrnitev k starim vzorom. Njegovih misli in načrtov je na stotisoče članov. Nisho Inoue nikakor ni osamljen, ampak ga smatrajo za svetnika, ki hoče vzpostaviti starodavni sijaj. Radi tega streljanja se mu je pridružilo zelo mnogo patrijotično navdušenih oficirjev in so se obvezali, da ga bodo brezpogojno ubogali. Svečenik poseđa neverjetno skrivnostno moč nad svojimi pristaji, katerim je pa ohranil tudi en nezlomljivo zvestobo.

Krvna bratovščina je prejela od tihih pristašev v milijone segajoče denarne svote za organizacijo zločinskih načrtov. Potom te družbe je že bila Japonska izpodkopana pri temeljih. Vztrajnost in tajnost samo enega moža je razrahljala avtoriteto ter vojaško poslušnost in se bližala uresničenju cilja japonskih nacionalistov.

11. februar je na Japonskem državni praznik in baš na ta dan bi naj bila država v sedanji obliki uničena s

znanega psa takoj pokončati. V kraju Leers je že bilo toliko tihotapskih psov postreljenih, da so morali napraviti za pobite živali posebno pokopališče.

Borba s kraljevo kobro na življenje in smrt.

Indijski kmet iz Madrasa je predal pred kratkem ravnatelju živalskega vrta v Trawankuru živo kraljevo kobro (najbolj strupena kača), s katero se je moral boriti na življenje in smrt. Kača je bila dolga 4 m in debela 20 cm. Pošast je dobila v borbi tako težko notrajne poškodbe, da je poginila čez par dni v zverinjaku. Doživljal Indijca je bil nekaj res posebnega. Po njegovem pripovedovanju se

zda« domov. Ko sva stopila v vežo, ki je bila le slabo razsvetljena, nama je prišel nasproti Boltežar, ki je nejevoljno rekel:

»Toda, Milčka, kako ste le mogli storiti kaj takega!«

Dekle se je zasmajalo.

»A tako,« je udrihal dalje Boltežar, »Malčka je bila, ki se je sankala.«

Tedaj se je dekle vnovič zasmajalo.

»Mulčka je bila, gospod Boltežar, Mulčka!« sem zaklical jaz.

Tedaj je razhujen odšel v gostilniško sobo.

Ko smo se šli sankat, sem prvič videl kočo na barju. Tam gori smo začeli drčati navzdol. Na zunaj je bila koča na barju videti pograbljen od vseh vetrov. Stari Grčar jo je imel v redu s sekuro, žago, kladivom in čopičem za belež. V notranjščini je bil menda velikanski nered. To sem verjel, ko sem prvič videl staro Grčarko. Bila je to ženska, podobna čarovnici, oblečena v slabo zakrpano obleko, z razmršenimi, še zelo

gostimi lasmi in velikimi očmi v izgrbančenem obrazu. To je bila torej stara mati Biankina, razlagateljica iz kart in vedeževalka.

Bianka se je tudi sankala. Gospodična Grubelnik je dosegla to. Zaradi tega tri kmetiška dekleta niso prišla na sankališče, med njimi tudi ne Elizabeta Šipac. Tem večjo noroglavost pa je počenjal žagarjev Tonče. Posadil je Bianco pred sé na sanke in je odvršal z njo po hribu navzdol, ne da bi kaj veliko zaviral z nogami. Ta divjaška dvojica je kaj slabo sodila v sicer mirno družbo, ki se je vsak dan shajala pri koči na barju za urico nedolžne zabave.

Neki dan sem se peljal tesno za tema divjakoma. Pripeljali smo se do žage. Moral sem zelo zavirati, kajti stari žagar je stal sredi poti in je poleg tega postavil na tla poleg sebe še veliko košaro, torej je pot zaprl. Tonče, ki je privršal tja z Bianco, je moral močno zaviti na levo in se je s hruščem zaletel v plot.

Nesreča! Tonče je okrvavljen vstal pri plotu, dekle pa je negibno ležalo na cesti.

»Oče!« je zasopihal fant blazno razjarjen.